

Deu dones en vers

Deu dones en vers, vers les dones que a Menorca escriuen poesia. Us oferim una breu antologia del que es cou actualment en paraula versificada de la mà de deu dones. Una varietat prou saludable, rica i expressiva. Aprofitam el Dia Internacional de la Poesia, el 21 de març, per celebrar-ho amb la lectura d'aquest plec a la Biblioteca Pública de Maó. Hi estau convidats.

ANNA M. TICOULAT

Imatges de vellut

Imatges de vellut que besen l'aire en un paratge solitari i verd que serva la mirada del blau cel entre remors del mar que trenca l'ona.

Vegetals de setí de la ribera que floreix amb colors misteriosos del sol ardent que deixa l'or en pols sobre el setí de clorofil·la tendra.

Una pell de vellut dels albercocs que pengen en les branques del fullam amb un raig del crepuscle incandescent que daura i abrusa la carnosa fruita.

El deliri em transporta al paradís natural que fa néixer l'agut cant

on germina la font de les llavors!

Ruta del no-res

Em fondré per la ruta del no-res com un ocell que es perd en la distància, travessaré la nuvolada blanca contra tota ventada del garbí.

En l'escalada sideral m'espera un rusc de pau d'un blau intens que apaivaga la set de l'esperit com un bàlsam de pura transcendència.

Navegaré aquest cel vers l'infinít lleugera fins i tot ben despullada de la carga del món que em crucifica malgrat la sort fiblant d'escriure el vers.

Seré una mota renovada dins la sorda quietud del mut no-res!

MARGA JUANICO JANER

I som, de repent, un de sol
I em mires i et miro i ja et comprenc i tu m'entens sense que parli
I som, de repent, un de sol
I t'abraço i m'abraces i t'escolto sense que parlis
I som, de repent, un de sol
I t'estimo i m'estimes i no cal ja res més
Perquè som, de repent, un de sol

...

A la meua capçalera he escrit el teu nom
Allà on em deixaves ser jo segueix buit
Tan sols volia un dia més per estimar-te
Potser una hora més
Però vas marxar sense ni acomiadar-te
I a mi no em cal ni plorar

SÒNIA MOLL

Residència (I)

Obries de bat a bat els porticons de fusta de la casa del poble i ens cridaves a taula. Eres forta i bonica com un arbre i els nens del veïnat s'enrojolaven si els tocaves la galta amb un sol dit i els regalaves caramels de menta —feies olor d'espígol i duies vestits d'estiu esquitxats de flors vermelles.

Ya, pues, vamos para casa.
Torno a enfilars mentides blanques —*Mañana, mamá, mañana*— mentre embotones i desembotones el mateix trau de la camisa una vegada i una altra sense mirar-me. I oblides l'alumini blanc de les finestres d'avui, que només s'obren endins.

Portbou

La mort s'arrapa al vi i empeny la pena vora l'aigua.

És negra nit.
El mar està en silenci.
El campanar ha tocat les dotze. S'esmuny callada l'hora dels prodigis i deixa l'esquelet d'una carrossa i els bocins de cristall d'unes sabates damunt l'arena humida de la platja.

No hi ha horitzons de llum en el cant dels teus morts que et criden aigua endins

BLANCA RIPOLL

Erice

A Erice els matins vessen boira espessa i els contorns s'esfilagarsen. Veig.

No veig.
Endevino...
Endevino un pentagrama suspès en l'aire i notes com instants.
L'avi i les taronges omplen Erice i la culpa pel que he fet—
—sobretot pel que no he fet—
i la vergonya viscuda m'envermelleix pel que he dit
—pel que no he dit—

i el dolor per les veritats que ens són escopides i que voldria no haver escoltat.
I les cançons i els balls i les corregudes amb genolls fets traus pels carrers plens de llum...

i l'ebrietat infinita de la infantesa quan l'instant s'esbrella com un ventre prenyat d'eternitat...
El poeta és un gran il·lusionista però a Erice al matí es vessa la boira i els carrers es desdibuixen i és el poema qui basteix la realitat.

...mentre els dies esmussen el meu cant

Vorejant la incertesa dels matins, penso i escric, i escric i em retrobo, mentre els dies esmussen el meu cant. Si l'atronador silenci s'apareix com l'oracle més espès i veritable. Si el pes de la tristesa em cau com pluja levítica i solitària. Si l'infern sóc jo i els altres no són —ni seran— els altres. Si tot això que escric, penso i retrobo, no és més que un avortament de l'ànima. Potser val més que apagui tots els llums que quedin els carrers, que quedi el poble, a les fosques i que el silenci més dens i la pluja més sorda esborrin les línies del calendari...
...mentre els dies esmussen el meu cant.

MARGARITA BALLESTER

Sóc el vers perdut i de tant de cercar dic espereu-me! També vull venir amb vosaltres.

...

Sóc aquí i tu on ets?
—petita rosa tardana que s'amaga del vent congelada—

LLUCIA PALLISER

No són geperudes les copes dels ullastres de Ponent, ans honoren les empentes del vent quan les acull en el seu inconstant vassallatge.

...

Des d'ara desfaig els mossos per no haver de seguir llepant les ferides.

...

Vull estar sola vora el mar i resseguir del seu llambreig papallones d'esperança. Vull fer dels meu dits la tiranya encesa que alimenti les nits de lluna obscura. Vull perfumar el ròncet pou amb un caramull d'herbes i dedins nostàlgies, mirallets i dèries.

SÍLVIA PONS SEGUÍ

Mot o tom

La disposició dels signes fa el mot i el fet. L'exemple és el mot *poll*. Na Caputxeta Vermella ho sap molt bé.

Persecució

Segueixo el rastre d'un llimac que s'arrossega. Quin humor...

Fi de contracte

No oblideu tancar els dos panys. Apagau el gas, tancau les finestres, davallau les escombraries, buidau la nevera i netegeu-la. Les claus, a la bústia. L'olor, la traurà el temps, el pas de gent i el detergent.

MARIA GALETTA

I

Poesia és dir secrets per la finestra.

II

L'energia és una guitarra que canvia de colors.

PLEC 15 DE LECTURA

MARÇ 2018

Text: **Deu dones en vers**

Il·lustració:

Mítico Shiraiva. S/T. Oli sobre tela. 52x 68 cm

OLIVE 300718

CARME CLOQUELLS TUDURÍ

Els infants que ja no hi són

Reflexos de llum al llac inexistent, sons d'unes arpes llunyanes acaroades per dits suaus, unes mans de dones amagades, arraulides als seus caus. Totes silencioses, els ulls baixos. Infants agafats de les mans dansant, els peus nus, quan passen al seu costat miren als ulls i somriuen les dames. Els arbres perden les seves fulles, i aviat noves en sortiran, any rere any. Elles segueixen tocant l'instrument, els infants no hi són. Elles volen aturar, els dits segueixen la seva melodia apresada fa molt temps. Ells no hi són. Les mans descansen plegades, arrugades i quietes. Quan tornaran?

Aigua de poemes

Mares cansades del dolor de l'amor romput. Dones dormides al racó perdut de la llar.

Cents de poemes escrits als seus rostres, als miralls esmorrellats, als vidres de finestres tancades.

Les gotes d'humitat els desfan, aigua de poemes, cauen al terra.

Unes mans petites juguen amb les paraules desfetes. Dibuxant cercles cristal·lins il·luminats per la foscor d'una espelma, quasi fosa, flama viva de paraules callades.

Al matí s'omplirà d'aigua el paper esperant l'arribada del demà. Hi haurà, encara, poemes als vidres acaroadats, desdibuixats, per infants transparents.

FÀTIMA ANGLADA

aquest hivern, sempitern, menorquí d'antuvi, [ens posa a prova] així que no ens queda més ni menys tampoc, que antuviar-nos [en addició] i tanmateix, sortir a l'encontre dels mots perduts [que ara]

:
p
e
n
g
e
n
a tort dels ullastres i tornar a entrar en possessió d'aquests i gratar

...

i ara què?
i en què?
les ombres dels conceptes ens atorguen el perfil de la ignorància deixarem estesa la tela una part potser, potser un plec.

per a trobar la pedra damunt la qual resta l'ànim[a]

Exemplar gratuït. El cost d'aquesta edició assumida pel Departament de Cultura de Menorca és de 0,21 € l'exemplar. **NO EN LLENGS REGALAM**

